
Rákos Sándor

MINT EGY MESE

A VÉNSÉGÜNKRE ciklusból

ez a pasas
aki itt
vén bohócot
alakít
ő ugyan vagy
mégsem az
kicsérélték
szent igaz
úgy érzi
régi magát
tompító
ködgézen át
mint fagyott kéz
ha túbe
zsibbadtan
cérnát fűz be
vagy mint ki tej-
üvegen
átnézve lát
ridegen
elmosódó alakot
vagy mint a
befalazott
ha szólal
mikéntha
hangfogóval
magának is
idegen
a hang amely
hidegen
szivárog ki
kő-résen
(*jaj* a tömlőc-
lőrésen)
kicsérélték
úgy igaz
keze-lába
ugyanaz
külsőre mint

régen volt
vagy ha nem is
egészen
hisz az idő
merészen
tetovált rá
szomorút
az egykor oly
sima hús
bőrburkára
duzzadó
ereket és
indázó
ráncokat is
kéretlen –
ám ez hagyján
mert az agg
bár élete
sápatag
élné sorsát
bármi árny
borítaná
hajdanán
napfürdette
idejét
de skandalum
hogyan a lét
a léte ket-
tétörött
hogyan csínytevő
ördögök
a tudata
küzöbén
kuncognak
az „én”-t s „nem én”-t
gonoszul
megkeverve
hogyan bőrében
sem honos
magával sem
azonos
ketten vannak
ott belül
akkor is ha
egyedül
ami fáj sem
neki fáj

mert ő nem
önmaga már
oly távoli
személye
mint az égbolt
szegélye
oly távoli
mint egy mese
minden mi
történik vele
s az is mese
hogyan él itt
valakik csak
mesélik
hogyan volt egyszer
hol nem volt
élt ameddig
meg nem holt
fuss el véle
talán bizony
soha nem is volt

Rába György

MEGBÁNTOTT ÉGI JEL

Megsértettem egy üstökös
innen eredt minden bajom
ezért bosszúból gonoszul
söpört ki szemhatáromon
malacfarkat szerencsepátkót
légyottból a másodikat
beteljesült vágyakozásból
ínyemen csak íze maradt
hahó őszi pityangpehellyel
elröppenő ígéretnek
kiáltoztam torpanjatok meg
egemen tündérkedjete
már rikoltoztam megkövetlek
téged súlyos kezű uram
hétköznapi tekintete
mered rám most vigasztalan